

Bylo horko. Jakub si cípem polštáře otřel z pocené čelo a překulil se na bok. Už pokolikáté si představoval, jak vstává z postýlky, jde předsíní do koupelny a napouští si vanu plnou studené vody. Tady však představa končila a Jakub do té vody nikdy nevezl.

Nesměl, protože byl nemocný. Měl plané neštovice, takové zarudlé puchýřky po celém těle, co protivně svědily a musely se natírat tekutým pudrem. Navíc mu pan doktor zakázal vůbec se jen z postýlky hnout. Nejspíš proto, jak si to Jakub vyložil, aby neštovice neroznášel po pokoji, protože sedět v křesle plném neštovic nemohlo být pro nikoho příjemné, zvláště když se člověk nesměl poškrabat.

Tak si alespoň představoval, co by se mělo přihodit, aby maminka přišla z práce dřív. Musela by to být nějaká mimořádná událost. Třeba kroupy velké jako vejce. Ty by rozbily okna a v kanceláři by to bylo samý led. Nebo mlha. Tak hustá, že by nebylo vůbec vidět. Bílá mlha jako bílá tma. Jenomže to všechno byly věci - jak si ospale uvědomoval - které mamince spíš bránily odněkud odejít a někam přijít. Ale nic lepšího ho nenapadlo.

A vtom se to stalo. Když pohlédl na velké nástěnné hodiny přímo proti postýlce, poskočila malá ručička nahoru a mrkla. Pak se otevřelo i druhé oko a ciferník se pohnul kupředu. Vlastně to nebyl ciferník, ale kulatá hlava. Jedno oko kratší, druhé delší, uprostřed trojúhelník nosu a tlamka. Sklopená ouška se vztyčila - a ze skříňky se začalo do pokoje soukat podivné stvoření. Hlavou trochu připomínalo kočku, ale tělo mělo dlouhé jako had. Jako had z peříčkových nic žasnul Jakub.

Ale to už se stvoření přehouplo přes pelest a uvelebilo se mu v nohách. Tedy ne celé, protože do postýlky se vedle hlavy vešla jenom část těla nebo ocasu, nebo co to bylo, a zbytek se vlnil a převaloval po celém pokoji.

Tak divné zvíře Jakub ještě neviděl. Nebo jen jednou. Zlatého hada s hlavou kočky, ale to bylo perské božstvo v muzeu. Nejspíš měl tedy v posteli perského kočkohada. Na druhé straně se však stvoření tvářilo docela přátelsky a Jakub se ho nechtěl nějak dotknout. Nevěděl jenom, jak začít. Pak ho napadlo, že nejlepší bude svést to na maminku, která vždycky tvrdila, že zvířata do postele nepatří. Nebyl to sice nejlepší začátek, když už to zvíře v posteli bylo, ale mohl mu taky hned prozradit, že on si to nemyslí.

„Maminka říká, že...“

„Já ale nejsem zvíře,“ přerušilo ho stvoření. „Taky nejsem perský kočkohad.“ Jakub se zarazil.

„Ty... ty umíš číst myšlenky?“ vydechl.

„Některé. – Totiž ty, co umím nazpaměť,“ dodalo stvoření skromně.

„Ty se učíš myšlenky nazpaměť?“

„Jenom ty nejčastější. Ušetří to spoustu času.“

„Když ale nejsi zvíře, tak co potom jsi?“

„Potom jsem to, co nemáš. Teď jsem, co máš.“

„A co mám teď?“

„Teď máš mne. Máš Dlouhou chvíli. A jak dlouhou, podívej.“ Stvoření se rozhlédlo po pokoji. „Málem se sem nevejdu.“

„Když tě tedy mám,“ zamyslel se Jakub, „tak jsi moje? Nebo jsi ještě někoho jiného?“

„Ne, jsem jenom tvoje. Jiní lidé mají jiné Dlouhé chvíle, každý tu svoji.“

„A když jsi moje, budeš si se mnou hrát?“

„To víš, že budu.“

„I na válku?“

„I na válku,“ vzdychla Dlouhá chvíle. „Když tě nenapadá nic lepšího.“

„Tak dobře,“ rozhodl Jakub. „Ty budeš jako král v kamenném hradu a já proti tobě budu bojovat a obléhat tě.“

Dlouhé chvíli nebylo třeba nic říkat dvakrát. V mžiku vztyčila na věži vlajku, na hradbách rozestavěla střelce a zvedla padací most. Jakub nechal nastoupit pěchotu a koňskou jízdu, do čela postavil dva zelené tanky, trubač zatroubil a vojsko vytáhlo do boje.

Jenomže ouha! V každém záhybu deky, na kopcích i v údolích, leželo jako hustá neproniknutelná mlha – hadí peříčkové nic Dlouhé chvíle. Vojáci v něm bloudili, děla se do něho bořila jako do bažin, jezdcům na koních z něj trčely pouze chocholy čepic a tanky se v něm utopily první.

„To nemá cenu,“ řekl Jakub. „Jsi strašně dlouhá. Není tu ani kousek místa na hraní. Nemohla by ses nějak zkrátit?“

Dlouhá chvíle posmutněla. Pak ale pohlédla do výšky, vymrštila se a v rychlosti se několikrát omotala kolem lampy. Byla to opravdu velice Dlouhá chvíle a Jakobovi jí – jak tam tak visela hlavou dolů – začalo být líto.

„Nic si z toho nedělej,“ řekl, „na válku je stejně moc horko. Pojď dolů, budu si radši povídat.“

Dlouhá chvíle se roztočila jako lano a zvolna se snášela do postýlky.

„Když si mě chceš zkrátit, jsou na to nejlepší pohádky. Při nich se krátím jako nic. Musíš ovšem dávat pozor, abych ti nezmizela.“

„Proč bys mi měla zmizet?“

„To ti povím, až to bude tak daleko,“ odpověděla Dlouhá chvíle záhadně. „Teď bych ti ale mohla vyprávět pohádku o lvovi Eduardovi, který se stal hvězdou cirkusu Heliodor.“

EDUARD KYTARISTA

stávalo na plakátech A jak Eduard k slávě přišel, je skutečně zvláštní příběh, uvážíš-li, že Eduard se narodil v poušti, kam žádné cirkusy nejezdí, protože by tam neprodaly ani jediný lístek.

V Eduardově případě za všechno může nerozvážnost a umíněnost pana učitele Kraka. Jedno si pamatuj: je-li nerozvážné dítě, není to nic proti tomu, když je umíněný a nerozumný učitel. Ale posud' sám.“